

Belányi György

A tús

*Egy mítoszra tégy szert.
A többi oly képzelt,
csak semmi folt.*

*Van úgy, hogy történik,
sokáig, sok évig –,
de sose volt.*

*Hanem lenn a mélyben,
nappalon át, éjen,
valami húz.*

*Ős erő van benne.
Létre mégse kelne –,
örökre tús.*

*Jár hozzá egy nimfa.
Nincsen is meghívva;
csak épp jelen.*

*S mint forrás, ha tör föl,
időnként elszörföl
a végtelen.*

Annál alig kevesebb valami

*A múlt ha áll a mához,
mint ami ma történt,
amit magával áthoz,
afféle öröklét.*

*De kezdeni előlről,
hol a semmi háza –,
a teremtés felől,
s újra elhibázza.*

*Csak arra van már szükség,
amit hogyha alkot,
azt fenn is, lenn is túrják.
Kezdetben a partot.*

*Kezdetben is: végül.
Mert ami van hozzá,
a történet nélkül
napfényre sem hozná.*

*S akkor külön áll majd,
forrást hagy a kútra,
amit bedeszáltak,
külön csend lesz újra.*

*S ahogy külön égre
fordul majd az óra,
a tenger is végre
kizökken alóla.*

*És akkor már csak várni.
De mindig éppen máshol,
hogy névre szóljon bármi
a néma osztozáskor.*

*S az jut majd a fákra,
mi lehetett volna –,
s nem marad más hátra,
csak történet volta.*

*Az kerül majd képbe,
mi elvált az attól,
hogy egyszer volt léte
nem látszik a parttól.*

*Egyik felem a földön,
a másik mellettem.
Amíg ezt kitöltöm,
azon vesztettem.*

S ha abba fogózom,
ez fogy el tőlem.
Köztük por, fény. Ózon.
A többi – nőnem.

... Mozdulok a mélyben.
Már csak ez tart össze:
mozdulatlan éjen
sem jön semmi közbe.

(S ha elmúlna végre,
amiből származott,
majd az hozná létre
az első tegnapot.)

Csak árnya kísér – mégsem,
mégsem múlik utamhoz.
Állandóan bevégezem.
Minden más csak mulandoz –,

minden más csak elvégre.
És helyettem ha volt már,
annak van még kitéve,
hogyan használtabb a pornál.)

Egyik felemre dőlök,
a másikat szél járja.
Van úgy, hogy angyal, ördög
sem ismer itt magára.

S attól még, hogy közöttem,
nem tehető jóvá.
Csak hatolna-ötölne,
s venné magát olybá –,

veszem azt, hogy mellőzöm.
Egy öröklét óta,
önmagába rejtőzön
vesz csak fontolóra.

S ha nyár vége járja,
és hull, hull a körte:
mint Istennek árnya,
nincsen ég fölötte.

*Csak egy kis időre
jutna tőle távol,
hogy lassan kinője,
mi távolodni gátol.*

*Csak volna súly még ahhoz,
hogy leváljon róla –,
s a csend, amit felhalmoz,
kibukna alóla.*

*...Úgy áll, mint egy kezdet.
S ha semmi nem több nála,
amit ha elkezdett,
csak össze-összezárja.*

*El nem térne ettől.
Nyomul folyton-folyvást.
Mintha a tengerről
néznél egy földomlást.*

*Egyik felem a fényhez,
a másik ott a partnál.
Akkora csönd és tér ez –,
alig kevesebb annál.*

Még mit hoz

*Az nincs kizárva most már,
amit a föld megrostál,
nem több az jónál, rossznál.*

*Ez is csak arra késztet,
hogy túrd, mi oly nehéz lett –,
közel már minden részlet.*

*Ki dolgok közt téblábol,
s a dolog nincsen fából,
mi volna annak távol?*

*Az jár, és közben érez.
Már nincs kötve helyéhez,
s mit vinne mégis véghez...*

*Se szó, se hang nincs róla.
A fényt még lejjebb tolja:
egy tengert pásztáz róla.*

*Nem várja senki jöttét.
Itt mindig az a föltét,
hogyan van, de meg se történt.*

*Csak fordul egyre, térül.
A kezdet is, ha végül
időtlen rezzenésül.*

*S mi munkál még ott hátul?
Az éghez majd mi járul,
sosem fogyó javául?*

*Ha arra húz, hol volt már,
halkabb a kihűlt pornál,
mi helyette még ott áll.*

*S átjár, mint könnyű este.
Hogy lenne az a veszte,
hogyan lélek, avagy test-e?*

*Elütve így, naphosszat,
az idő még mit hozhat,
ha jót akár, ha rosszat.*

*Elütve, mint az óra,
kiméri majd alóla:
a földet szerteszórja.*